

Știm toți, nu doar eu, când drumul ales de regizor nu este cel bun.

Poate eșua demersul unui regizor chiar când are parte de un text bun și de niște actori talentați și cu experiență?

Poate face chiar o mare cădere.

Cum reacționează actorii în asemenea împrejurări?

Așteaptă să se scoată spectacolul de pe afiș. Dar pentru noi e un chin. Ne simțim descoperiți în fața publicului, vulnerabili.

E lucru știut că publicul vă iubește. Cum v-a primit critica?

Foarte bine. Ce-i drept, la succesul pe care-l aveam, nu prea putea fi altfel. O singură cronică, scrisă de Radu Popescu, a fost mai severă. Jucam în **Furtună în Olimp** de Tudor Șoimaru - rolul lui Venus. Mi-am pus o fustă străvezie. Aveam corpul superb. Toți "zeii" erau, bineînțeles, îndrăgostiți de mine. A doua zi după premieră apare despre mine, în cronică, doar atât: "Iar Venus, interpretată de Carmen Stănescu, era ca o damă de

consum care făcea trotuarul între Capșa și Palat". M-a amuzat teribil.

Alegeți rolurile care vi se potrivesc cel mai bine sau acceptați ceea ce vi se oferă?

În general mi s-au oferit roluri, nu m-am zbatut să le obțin.

Au fost personaje pe care ați fi dorit să le interpretați, dar nu vi s-au oferit?

Multe. Sigur că întotdeauna ești "pofticios", dar trebuie să avem în vedere că nu totul se poate realiza într-o viață scurtă ca a noastră.

Cum vă pregătiți rolurile?

Cred că am să te decepționez, însă numai intuiția mă ajută. Dar pot spune că nu m-a chinuit nici un personaj. Ajunge să citesc textul ca să știu exact ce trebuie să fac cu rolul meu.

Cum reacționați când sunteți recunoscută pe stradă, în magazine?

Mă simt foarte bine. Cum să te simți stânjenit când cineva te recunoaște și te privește cu dragoste sau cu admirație?!

Ce le-ați putea spune tinerilor actori?

Să-și iubească profesia, să nu se risipească în lucruri neînsemnate, să nu se prezinte la repetiții ca la serviciu, numai pentru o leafă. Orice scenă "face farmece" - știi asta? Eu, de pildă, până fac primul pas în scenă am emoții îngrozitoare, dar, o dată ajunsă acolo, devin imediat stăpână pe mine, fericită chiar din clipa în care se aprind reflectoarele.

Cu cât timp înainte veniți la cabină?

Cu un sfert de oră la lecturi, cu jumătate de ceas la repetiții și cu o oră și jumătate înainte la spectacol. Este o regulă pe care nu o încalc niciodată. Dar cam cu două zile înainte de reprezentare încep să repet textul: îl bolborosesc prin casă, astfel încât să mă familiarizez cu el.

Au existat momente când v-ați confundat cu personajul?

Sunt multe, însă Lidia din **Comedie de modă veche** de Arbuzov mi s-a potrivit, cred, cel mai bine.

Marinela Țepuș

Spargă praful de pe scândură

În fond, ce vrea publicul?

Să se distreze, să uite de grilele de zi cu zi." Este, să recunoaștem, răspunsul cel mai des întâlnit. De ce atunci am văzut, la cinematograful, cea mai recentă comedie cu Robert de Niro și Billy Cristal după ce cu greu s-au adunat patru spectatori, ca să poată avea loc proiecția?

"Să vadă ceva frumos, rafinat, nu spectacolele gălăgioase care se fac peste tot astăzi." De ce atunci nu dă năvală la astfel de spectacole frumoase și le lasă să se "ofilească" după 20-30 de reprezentații (un oraș cu trei milioane de locuitori, plus turiștii)?

"Să vadă spectacole care pun probleme importante, etern umane, nu care atacă realitatea urită de la noi (ca filmele lui Pintilie)." De ce aud atunci atât de des: "Ce ne interesează, domnule, pe noi, românii, chestia asta?" sau "O fi la ei, acolo?"

"Să se recunoască în personajele și situațiile de pe scenă, în datele esențiale ale realității de azi." De ce atunci strâmbă din nas și se indignează cum că "teatrul e totuși artă, el nu trebuie să imite viața"?

Putem continua jocul, oricât de mult doriți. Concluzia cea mai acceptabilă mi se pare a fi însă următoarea: astăzi, luptându-se cu o realitate ale cărei repere sunt în rapidă schimbare, publicul nu mai știe ce vrea. Și nici nu are cum, căci el însuși suferă un proces de stratificare și diversificare de natură a-l fărâmița în foarte multe publicuri. Criza de public nu poate lua sfârșit înaintea formării acelei celebre "clase de mijloc" pe care o așteaptă sociologii în noua societate - vechiul capitalism, având acum reperele informaticii și ale înaltei tehnologii, cu toate mutațiile psihologice pe care le implică. Pe cine

așteptăm la teatru, dacă nu un spectator cât de cât cultivat, cât de cât stabil financiar și dispus să mediteze la coordonatele vieții sale și ale realității contemporane? Putem noi, oamenii de teatru, să ne extragem din frământata evoluție socială și să facem teatru ca și când afară nu se întâmplă nimic? Apoi, chiar și când "afară" lucrurile se vor calma cât de cât, vom întâlni foarte probabil publicuri diverse, cu nevoi diverse, care optează clar pentru muzica pe care o ascultă sau literatura pe care o (mai) citesc, deci și pentru teatrul pe care îl (mai, și dacă îl mai) vor. Instituțiile teatrale vor trebui să-și caute o identitate, un scop și, implicit, un public, căci plutirea în vag va risca să-i nemulțumească pe toți. Ca să nu ne plictisim, am putea începe de pe acum. Cine dorește? Eu sunt gata.

Theodor-Cristian Popescu